

REJSEBREV FRA FRANKRIG - 2019.

Af Jens Rostgaard Gjerløv.

Juan-les-Pins, Vallauris, Antibes og Nice.

Gamle dages ensformige og enerverende lyde fra samlingerne i de tyske autobaner der var støbt i cement, er heldigvis historie (næsten).

I dag er det enerverende afløst af andre ting.

I massevis af vejarbejde - som meget naturligt er nødvendigt - men derfor ikke er mindre generende og irriterende - 2 kilometer til det næste vejarbejde, som kan strække sig 8-12 kilometer med hastighedsbegrænsning på 60-80 km./t.

Så 4 kilometer til næste vejarbejde som kan strække sig over 4 kilometer og igen med hastighedsbegrænsning osv. osv.

Og hvis det ikke er vejarbejde der sinker trafikken og gør det irriterende, så er det lastvognstrafikken, men også den er nødvendig. Til gengæld er det ikke nødvendigt, at forholdsvis mange lastbilchauffører kører hensynsløst.

De "kaster" hellere end gerne deres tunge køretøjer ud i overhalingsbanen, selv om der dårligt nok er plads til dem eller der kommer biler med høj fart bag ved dem. Det er ud fra devisen, at de er størst og så skal vi andre nok forføje os.

Hvor tit har vi ikke oplevet langsom kørsel, eller endog stillestående trafik langt tilbage, fordi en lastbil der kører $\frac{1}{2}$ kilometer hurtigere i timen end den foran kørende lastbil, absolut skal overhale og være 1 kilometer om det. Det er sådan noget, der ganske enkelt smadrer trafikken på en befærdet motorvej og skaber meget lange køer - og dét er ganske unødvendigt.

Nå, - det var lidt "øfferi" over de tyske autobaner og lastbilerne, så lad det blive ved dét.

* * *

Vi skal have vores overnatning på vej til Juan-les-Pins, i Nancy. Allerede omkring Hamburg støder vi på den første kø, men efter et stykke tid ophører den og trafikken begynder at glide, men er dog meget tæt.

Vi skal være i Juan-les-Pins allerede i morgen, fredag, så vi kører hjemmefra torsdag og det er nok vores held. Vi slipper således for en god del af weekendtrafikken og ferietrafikken, men til gengæld et der utrolig meget lastvognstrafik, med dertil hørende problemer.

Men, alt taget i betragtning, går resten af turen til Nancy fint. Vi har fint kørevejr og er fremme ved vores hotel klokken 17:30, efter at have tilbagelagt 1037 kilometer. Inden vi parkerer ved hotellet, vil vi lige have tanket bilen så den er klar til i morgen tidlig. Men efter at have kørt i ring flere gange efter en tankstation ved et stort indkøbscenter lige ved siden af hotellet, opgiver vi og kører til hotellet. Så må der tankes på motorvejen i morgen.

Tilbage på hotellet et det tid til den første feriedags traditionelle aftenmenu, nemlig kold kartoffelsalat og frikadeller, samt rødvin ad libitum. Derefter afslapning og nogenlunde tidligt i seng, for vi har også et pænt stykke vej foran os i morgen.

Det har været en varm nat, så vi er tidligt oppe. Det gør nu ikke noget, for vi skal være i Juan-les-Pins mellem klokken 16:00 og 18:00, hvor vi skal have udleveret nøglerne til vores lejlighed.

Det bringer mig så frem til en anden historie.

Få dage før vi skal af sted, bliver vi ringet op og får at vide, at der er væggelus i den lejlighed vi skal ned i, så vi kan ikke få den alligevel.

UPS.! Hvad gør vi så?

Vi bliver heldigvis lovet en anden lejlighed ikke ret langt fra den oprindelige og i løbet af fredagen, vil vi undervejs få nærmere besked med hensyn til adresse, udlevering af nøgler m.m.

Alt dette er der desværre en del turbulens omkring, da den tilsynsførende i Frankrig, dels opgiver os en forkert adresse og et forkert postnummer på den nye lejlighed, dels ikke får sendt os telefon nummeret til dem der skal udlevere nøglerne til os. Resultatet er, at vi ikke i første omgang finder adressen og da vi endelig holder på adressen, kan vi ikke ringe til dem der skal udlevere nøglerne, på grund af det manglende telefonnummer. Alt i alt temmelig utilfredsstillende, men udlejer her hjemme er uden skyld i alt dette.

Nå, det var et sidespring.

Vores videre tur mod Juan-les-Pins går efter planen. Der er et enkelt uheld undervejs som giver lidt kø kørsel, men ellers kan vi ikke klage over trafikken. Vejret arter sig også godt. Først på dagen har vi omkring 15 graders varme, men da vi nærmer os Provence stiger temperaturen til de 35 grader, så nu mærker vi, at vi er kommet til Sydfrankrig.

Omkring klokken 16:30 er vi i Juan-les-Pins og så breder forvirringen sig jvf. ovenstående. Efter en del venten og nogle telefonopringninger kommer dem der skal udlevere nøglerne (den tilsynsførende var åbenbart taget på ferie til Italien...!) - og de er lige så uvidende om lejligheden og forholdene, som vi er.

Velkommen til Juan-les-Pins!

Nå, det er synd for dem, for de er tilsyneladende bare blevet kastet ud i det og har aldrig været i lejligheden tidligere, men ved fælles hjælp får vi fundet ud af de forskellige ting og da de kører igen, siger de, at vi bare skal ringe til dem, hvis der er noget vi er i tvivl om. Det er utrolig pænt af dem.

Så vidt, så godt. Vi får vores bagage op i lejligheden som ligger på 6. etage og kørt bilen i garage. Vi har fået at vide, at der ikke er plads til store biler i den underjordiske garage, men vi har nu ingen problemer med parkeringen.

Puh ha.! Nu skal der ikke køres mere bil i dag, så efter denne hurlumhej er det dejligt at sætte sig ud på den hyggelige terrasse og nyde et par glas kølig rosévin.

Traditionen tro, er morgendagen "hviledag", hvilket betyder, at så skal der ikke køres bil.

Vi får os alt i alt en god nattesøvn, til trods for de typiske (dårlige) franske døre og vinduer, som hverken lukker helt eller halvt.

Det giver lidt uro og ind imellem slipper lyden fra den nærliggende jernbane igennem og flyene til Nice som kommer lige ind over området, har vi også lidt glæde af og endelig får vi også lov til at overhøre et lokalt skænderi.

Hvad det så ellers går ud på, véd vi ikke, men tonefaldet og lydstyrken er vi ikke i tvivl om, men der ligger dog ikke hverken døde eller sårede på gaden næste dag.....

Fremover vil vi lukke dørene til køkkenet og stuen, så vi forhåbentlig slipper for det meste af uroen på den måde

Bortset fra de særdeles utætte vinduer og døre, er det en dejlig og hyggelig lejlighed. Ret feminin i indretningen og en altan / terrasse som er fyldt med blomsterkrukker og ligeledes er meget hyggelig. Som tidligere nævnt ligger lejligheden på 6. sal, så vi har udsigt ud over en del af byen og kan også se lidt af Middelhavet.

Dette skal så være rammerne om den næste uges tid.

Som sagt er det "hviledag" i dag (for bilen, vel at mærke), så her i formiddag bliver det til en spadseretur i det nærmeste nabolag.

Vi starter med at gå ned til stranden som ligger 400-500 meter væk og kan konstatere, at en god del af den er forbeholdt de mange hoteller og er overbroderet med parasoller og solvogne, som kan lejes for en mindre formue.

Efter en lille spadseretur hen ad den flotte og brede strandpromenade, kommer vi frem til den offentlige strand. Den ser rigtig indbydende ud og det er her vi vil slå vores folder, hvis vi får lyst til en tur i vandet.

På vejen hjem finder vi hen ad den gade, hvor den oprindelige lejlighed ligger og vi kan da glæde os over, at udsigten fra den nuværende lejlighed er noget bedre, end den der ville have været fra den oprindelige lejlighed. Lidt heldige har vi altså alligevel været.

En af dagene har vi tænkt os at tage en tur til Nice, så efter lidt frokost og siesta, beslutter vi os for at undersøge mulighederne for at tage toget dertil. Så slipper vi for besværet med dyre og besværlige parkeringer og kan bare slappe af undervejs.

Altså går vi en tur ned på stationen for at orientere os om tog tider og billetpriser. Stationen ligger ikke langt væk, vi kan faktisk se den fra lejligheden og det viser sig, at togene kører hver halve time og billetpriserne er til at betale - de er bestemt ikke danske!

Undervejs kommer vi forbi det hedengangne jernbanehotel, som i dag fører en hensygnende tilværelse. Alt er slukket og lukket og bygningen er godt i forfald. Trist.

Fra stationen går vi videre ned i "centrum" af byen, som faktisk er ganske hyggelig. Vi ser bl.a kongresbygningen og kommer gennem nogle flotte, grønne og dejlige områder.

Et sted kommer vi forbi en rigtig pragtfuld skulptur af to unge elskende, som står og holder om hinanden. Hvor er det dog dejligt at se på en skulptur og man kan se hvad den forestiller. Det er desværre langt fra, at man altid kan dét.

Der er selvfølgelig også en masse af de sædvanlige souvenirforretninger og selvfølgelig er stedet også overstrøet med barer og restauranter. Det er så vores held, så vi kan få slukket tørsten i takt med at den opstår. Det benytter vi os af i rigeligt mål.

Vores videre færd bringer os igen ned på strandpromenaden og vi går en lang tur langs stranden. Undervejs er der rig lejlighed til at betragte de store lystyachter der ligger for anker i bugten og se på malerierne, som de mange malere har udstillet langs med promenaden.

Efter denne lille orienteringstur vender vi næsen hjemad og undervejs handler vi lidt ind til aftensmad.

Traditionen fra sidste år i Berlin, bliver selvfølgelig fulgt op på terrassen, med aftenkaffe og 'avec' i form af brandy og hvid chokolade - man har vel ferie.....

I dag har vi tænkt os at besøge noget der hedder 'Parc Exflora'. Den skulle stort set ligge for enden af den gade vi bor i, men undervejs spørger vi en dame om vej, da vi har bare lidt svært ved at finde den.

Hun forklarer os vejen, men da vi spørger hende om den er værd at gå efter, svarer hun, at det synes hun ikke.

Altså dropper vi 'Parc Exflora' og beslutter os i stedet for at gå til 'Cap d'Antibes', hvor vi vil besøge 'Chapelle de la Garoupe' og et fyrtårn. Fyrtårnet kan vi se hjemme fra terrassen og vi regner med, at der vil være en rigtig flot udsigt ud over området der oppe fra.

Efter en noget anstrengende tur derud (op) får vi da også belønningen i form af en flot udsigt ud over bugten, men fyrtårnet kan vi desværre ikke komme op i. Det er lukket totalt af for offentligheden.

Oppe ved 'Chapelle de la Garoupe' foregår der et eller andet, som vi ikke kan finde ud af - der er i hvert fald mange mennesker - og vi gætter på, at det kan være et bryllup eller måske en barnedåb.

Men, ved siden af, er der en restaurant og eftersom vi desværre er kommet af sted uden vand i dag, sætter vi os ved et af bordene og vil godt bestille lidt koldt at drikke, så vi kan klare os på turen hjem.

Til vores store overraskelse, bliver vi nærmest verftet væk fra bordet og får at vide at der er ikke nogen servering, "der skal være et privat selskab". Så spørger vi, om vi ikke bare kan købe lidt vand og tage det med os, men "det kunne vi bestemt heller ikke!".

Vi må således gå med uforrettet sag og på vejen ned møder vi et dansk ægtepar, som er på vej op og de er også kommet af sted uden vand, så da vi fortæller dem om vores oplevelse på restauranten, bliver de noget skuffede.

I øvrigt er det tilsyneladende et rigt kvarter her omkring. Store, flotte villaer med den ene flotte smedjernslåge efter den anden og videoovervågning i en størrelsesorden, som vi sjældent ser der hjemme. Der må virkelig være "noget" der skal passes på.

Da vi kommer hjem er vi godt møre, men inden vi går op, skal vi ind i det lokale Spar supermarked, som ligger lige uden for vores opgang. De har en meget flot slagterafdeling. Her køber vi to store, dejlige bøffer, som slagteren skærer ud for os. Dem skal vi nyde i aften. På vejen ud er vi også lige omkring vin hylderne, for bøfferne skulle jo gerne følges på vej af nogle gode glas rødvin, ikke?

Oven på nogle lange og til tider anstrengende spadsereture i går, skal bilen få lov til at holde for i dag.

Vi starter med at køre mod Antibes og derfra videre nordpå til Biot. Biot var især kendt for sine keramik og lerting i perioden 16. til 18. århundrede. Efter en længere "pause" fik byen igen en opblomstring i det 20. århundrede, hvor den ikke alene blev kendt for sin keramik, men også for sine glaspustere og deres store glaskunst.

Vi ser dog ikke tegn på glaskunst nogle steder og da det heller ikke er til at finde parkeringspladser nogle steder, vælger vi at køre videre nordpå til en lille by - Valbonne - som viser sig at være utrolig hyggelig, ikke mindst byens torv.

Her er der i øvrigt en meget morsom trappe til og fra vores parkeringsplads, som er malet i de franske farver. Egentlig ganske dekorativt og en morsom gimmick, på det der ellers bare ville være en kedelig trappe.

Nu vender vi så småt næsen hjemad og på vejen kommer vi til Vallauris - byen som Picasso gjorde berømt og det er man ikke i tvivl om. Han boede her fra 1948 til 1955 og i den periode lavede han adskillige skulpturer, bl.a. i keramik.

På et af byens små torve, 'Place l'Homme au Mouton', står der en statue af en mand med et får i armene. Titlen på statuen er 'L'Homme au Mouton' - 'Manden med fåret' - og den er bl.a. lavet af Picasso.

Ved det lille torv med Picasso's skulptur, ligger der en også lille kirke - 'Eglise Sainte-Anne / Saint Martin'. Den har faktisk to navne, fordi der oprindeligt var to kirker, som blev erstattet af denne ene, i perioden 1839-1882. Den er ganske undseelig ude fra, men indvendig er den meget enkel og smuk.

Ikke langt fra 'Place de l'Homme au Mouton' ligger Picasso museet ved 'Place de la Libération'. Dvs. der er faktisk tre museer i samme bygning, nemlig: 'Musée Magnelli', 'Musée de la Ceramique' og endelig 'Musée National Picasso'. Her er der mulighed for at se mange af Picasso's værker, samt en masse keramikunst.

Vi var ikke der inde, men når man ser ind gennem porten til museerne, kan man se det store, flotte keramikunstværk på væggen, lavet af kunstneren Ysegul Irene.

Efter denne rundtur kører vi hjem til lejligheden og eftermiddagen rundes af med en tur i vandet. Det er dog så varmt, at det ikke er til at holde ud at være alt for længe ved stranden, så vi trækker hjem på terrassen for at blive kølet lidt af og få os en kop kaffe.

Efter aftensmaden strækker vi benene på en tur hen ad strandpromenaden, som stadig emmer af sol og varme. Alt i alt en rigtig dejlig dag, med mange nye indtryk, som nu skal have tid til at bundfælde sig.

Vi har set frem til et gensyn med Nice, som vi ikke har besøgt siden 2010, så dagens program hedder ganske enkelt Nice og det kan ikke svare sig at vente på at vejret skal blive lidt overskyet og dermed tage toppen af varmen.

Vi vil tage toget derind og heldigvis er der ikke ret langt over til stationen. Men allerede da vi skal købe billetter i automaten, går det galt. Automaten vil ganske enkelt ikke acceptere nogle af vore Visa kort og køen til billetlugen er lang. Øv.

Heldigvis er der en jernbanefunktionær som kommer os til hjælp og i aller sidste sekund får vi billetterne og når at komme med det tog vi havde planlagt.

Det er ikke morsom at skulle løbe i sådan en varme, men da vi først sidder i toget og kan slappe af, nyder vi det. Det er dejlig svalt i toget og vi kan nyde turen, uden at skulle spekulere på trafik, køkørsel langs kystvejen, parkeringspladser o.lign. Ren afslapning.

Efter en halv times kørsel, bliver vi sat af på banegården i Nice, lige inde i centrum. Det kunne simpelthen ikke være nemmere og mere behageligt. Som noget af det første, vil vi besøge den russiske katedral, som efter sigende skulle være meget smuk. Og det må vi sande, den er virkelig smuk. Vi måtte desværre ikke tage billeder indenfor, så dem må I undvære, men den er lige så smuk indenfor, som den er udenfor.

Herefter går turen gennem byen med de mange smukke bygninger, ned til Promenade des Anglais og videre til blomstermarkedet. Undervejs finder vi et hyggeligt sted, Lou Kalu, som ligger i Rue Saint-François de Paule 12, hvor vi får os en dejlig kold fadøl og en pastis.

Så går vi rundt i 'Veille Nice' - det gamle Nice - med de hyggelige gader og gamle huse og til sidst ender vi på Brasserie Le Flore, i Cours Saleya 9, hvor vi får os en dejlig frokost.

Nu er vi rustede til at gå videre og vi får et gensyn med 'Place Masséna', hvor både børn og voksne plasker rundt i springvandet for at blive svalet bare lidt af.

Vi begynder så småt at bevæge os hjemad og går ad Avenue Jean Médicin, hvor der ligger den ene flotte forretning efter den anden. Vores tog kører 14:27 og vi når stationen i god tid.

Omkring klokken 15:00 er vi så tilbage i Juan-les-Pins, hvor vi tilbringer resten af dagen på terrassen, slapper af og nyder dagens oplevelser.

Så er det blevet torsdag.

I går, onsdag, var det ren afslapning med nogle ture til stranden for at bade, lidt spadsereture på strandpromenaden og et glas fadøl, eller to, på vores stamcafé.

Det er sidste dag i Juan-les-Pins og vi vil slutte af med en tur ind til Antibes. Vi tager bussen derind, det koster ikke ret meget og tager ikke ret lang tid, så igen kan det ikke betale sig at tage bilen, som bliver stående i garagen.

Vi går rundt i de gamle gader og nyder atmosfæren og på et tidspunkt sætter vi os, for at få slukket tørsten. Mens vi sidder dér, kommer der en typisk fransk gademusikant forbi og spiller noget rigtig dejligt musik. Vi nyder det og som tak for at

få lov til at tage nogle billeder af ham, får han lidt euro, så han kan opretholde sin levestandard.

Så er det tid til at komme videre og vi kommer nu forbi det store torv, hvor der er marked og på vores vej ned mod havnen, kommer vi forbi endnu et marked - det traditionelle lokale marked - som er ret imponerende. Det ligger i Court Masséna.

Vi fortsætter videre ned af Rue Aubernon og går gennem porten, så vi kommer ud til havnen. Herude på en mole, står skulpturen 'Le Nomade', som er lavet af kunstneren Jaune Plensa. Desværre finder vi ikke den rigtige vej helt ud til skulpturen, så vi får kun set den på afstand, men den er alligevel imponerende, som den står dér og skuer ud over vandet.

Lidt skuffede over at vi ikke kom helt ud til skulpturen, går vi tilbage langs med vandet og kommer ned til 'Librairie de Musée Picasso', hvor Picasso på et tidspunkt har haft atelier. Da han rejste, skænkede han en del af sine værker til byen, som nu har lavet et museum.

Lige ved siden af 'Librairie de Musée Picasso', ligger katedralen. Vi går ind og ser den, men den er bestemt ikke imponerende.

Nu går vi tilbage mod centrum, for at finde et sted, hvor vi kan få lidt frokost. Undervejs kommer vi gennem Rue Sade, hvor der ligger en hatteforretning, helt nøjagtigt i nr. 6. De handler udelukkende med sommerhatter og her er jeg inde for at se om de skulle have en bestemt slags, som jeg er ude efter. Jeg har ledt højt og lavt efter en bestemt type hat, men aldrig fundet den nogle steder.

Men sandelig om de ikke har den her. Jeg synes nu godt nok at prisen er lige lovlig høj, så jeg skal nogle gange rundt om mig selv, før jeg køber den.

Nu har jeg ro i sjælen og vi kan begynde at se os om efter et hyggeligt sted, hvor vi kan få lidt frokost. Dét finder vi i Rue Clemenceau.

Det har været en rigtig dejlig oplevelse at gå rundt i Antibes. Efter at have spist frokost, tager vi tilbage til Juan-les-Pins og på vores vej tilbage til bussen, falder vi over et '*Parkering forbudt*' skilt, som nogle sikkert kunne lære noget af. Teksten siger i alt sin enkelthed: '*Hvis du tager min plads, skal du også tage mit handicap*'.

Vel tilbage i lejligheden, bruger vi resten af dagen til at få samling på vores forskellige ting. Vi skal være ude af lejligheden i morgen klokken 10:00 og derefter sætter vi kurs mod Italien, hvor vi skal være det næste stykke tid.

Da vi her på den sidste aften sidder på terrassen med den traditionelle kaffe og brandy, kan vi ikke lade være med at tænke på, at der faktisk har været meget underholdning at se på i ugens løb.

Lejligheden ligger som tidligere nævnt på 6. sal, så vi har en pæn udsigt til mange ting. Bl.a. en lille vej neden for bygningen, hvor man kan parkere uden at skulle betale.

At se franske bilister parallelparkere deres biler, er ganske enkelt helt utroligt. Når de er færdige - og de kommer ind på plads første gang, vel at mærke - så er der ofte kun plads til en aftenudgave af Berlingske Tidende, som man siger. De holder så tæt på både den foran holdende og bagved holdende bil, så man dårligt tror sine egne øjne. Danskerne vil aldrig parkere på så lidt plads og det hænger formodentlig sammen med, at herhjemme passer vi væsentlig mere og bedre på vore biler, end franskmændene, som ikke er bange for små buler i deres biler.

En dag så vi en gadefejter, som gik og fejede på en parkeringsplads, som vi også havde udsigt til. Han gik rund med sin lille vogn og samlede papir m.m. op. Da han kom til noget der lignede og lød som porcelæn, mente han åbenbart, at det var for tungt til hans lille vogn, så han fejede det pænt sammen - og skubbede det så ind under en parkeret bil...!!! Vi må håbe, at danske gadefejtere ikke opfører sig på samme måde.

Dyrelivet kan vi også følge godt med i.! Hele tre fede og velnærede rotter så vi i fast rutefart mellem nogle buske på den anden side af gaden og ned til ejendommen ved siden af vores, hvor der tilsyneladende bor en ældre mand. Om han er klar over at han har tilhold af rotter, skal jeg lade være usagt, men om et par måneder er han ikke i tvivl.!

- Men, der er ingen garanti for, at de ikke kan komme på besøg på 6. sal!

En helt anden ting vi som danskere skal vænne os meget til hernede, er, at franske bilister holder tilbage for folk som står og venter på at gå over ved et fodgængerfelt. Det er vi bestemt ikke vant til hjemmefra, så bykørsel her nede i det sydlige giver mange start/stop foruden lyskrydsene.

I det hele taget virker det, som om franskmændene er blevet noget mere afdæmpede i deres trafik og det kan da også måles på antallet af trafikdræbte, som er faldet en hel del de senere år.

Jens Rostgaard Gjerløv.

August 2019.